

Na planetu Jupiter

Další noc čekal naše cestovatele výlet na planetu Jupiter. Kometa Evelína řekla: „Musíme si pospíšet. Na planetu Jupiter máme ze Sluníčka pořádný kus cesty.“

A tak vyrazili. Letěli ještě rychleji než obvykle. Brzy dostihli široký pás asteroidů letící stejným směrem. Evelína se jim raději už z dálky vyhnula, aby zabránila srážce. Potom se položila na hladkou Mléčnou dráhu a sklouzla se po ní jako po klouzačce. Černínek se Světlankou výskali nadšením a volali: „Ještě, Evelíno, ještě!“

Při takovém dovádění jim cesta rychle ubíhala a zanedlouho uviděli v dálce planetu Jupiter.

„Jú, to je ale obrovská koule!“ vykřikl Černínek, když planetu poprvé zahlédl.

„Sluníčko říkalo, že Jupiter je největší ze všech,“ řekla Světlanka a také si planetu zvědavě prohlížela. „Ona má obruč kolem pasu!“ volala překvapeně. „A nad ní svítí kupa kulatých malých sluníček!“

„To nejsou sluníčka, ale měsíce,“ poučila ji kometa Evelína. „A té obruči se říká prstenec.“

Ale to už byli hodně blízko a uviděli pod sebou velikou rovnou kamennou plošinu.

„Tam přistaneme,“ rozhodla Evelína a za okamžik měkce dosedla.

„Brr... Tady je zima!“ otrásla se Světlanka, když vystoupili.

„Ta...taky je mi zima,“ drkotal zuby Černínek a rozhlížel se kolem sebe.

„Pod námi vede cesta. Pojdte, podíváme se, kam vede,“ řekl a kývl na Evelínu.

„Jděte sami. Já si tady trochu odpočinu,“ unaveně zívla Evelína a dodala: „Vraťte se brzy!“

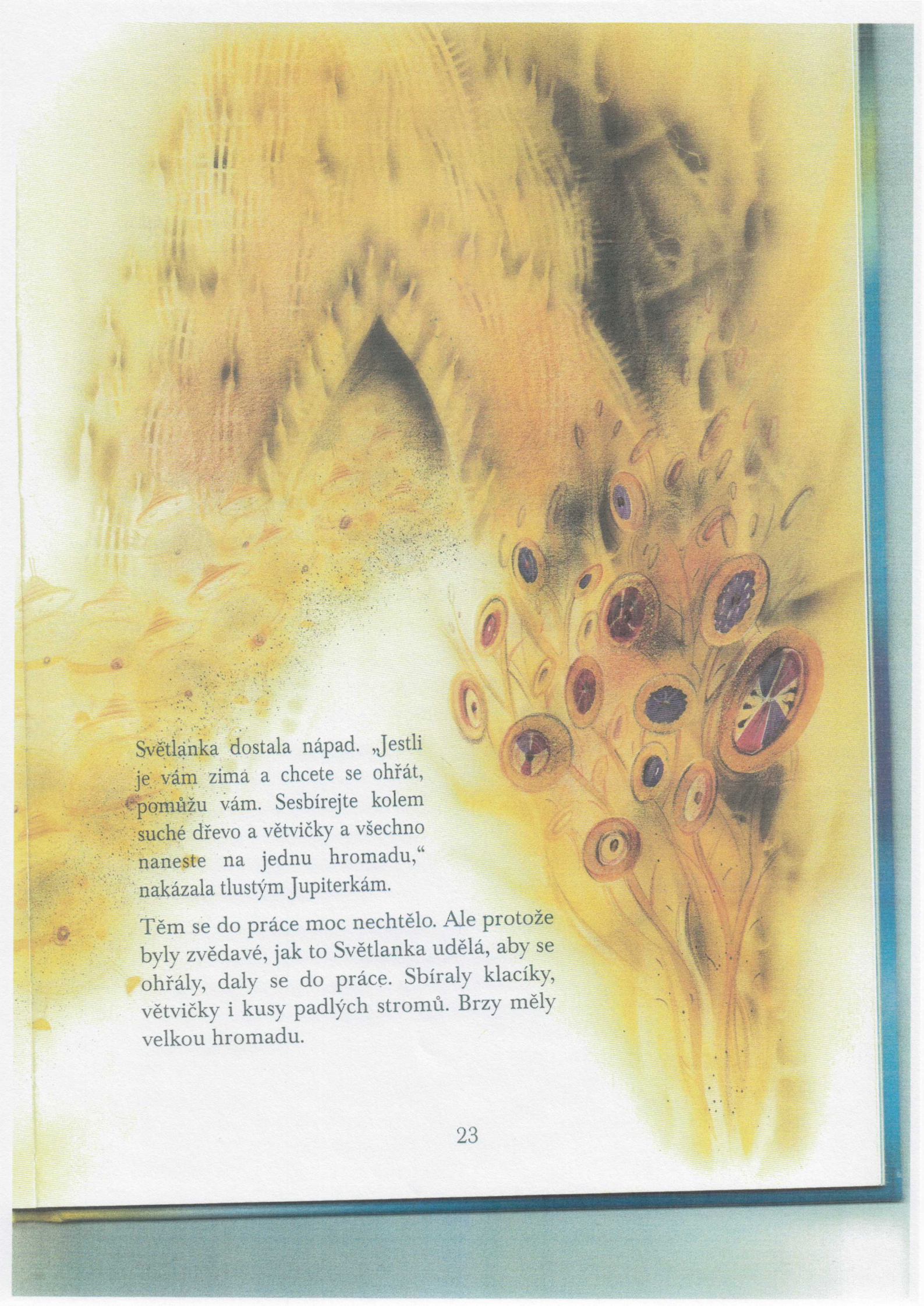
Černínek se Světlankou se opatrně vydali po kamenité cestě mezi vysokými skalami. Lemovaly ji podivné stromy. Na některých rostly koláče, na některých buchty, na jiných koblihy a na dalších všelijaké jiné sladkosti. „To je jídla!“ divili se Světlanka i Černínek.

Po chvíli vyšli na volné prostranství a uviděli před sebou obrovský palác. Když přišli blíž, otevřela se palácová vrata a z nich se vyhrnulo hejno kulatých postaviček na hubených nožkách. Dvě anténky na hlavě, tělo jako balón a kolem pasu pásek. Každá vypadala jako malá planetka Jupiter.

Postavičky obklopily Světlanku a Černínka a hned se vyptávaly, odkudže přišli. Potom začaly vyprávět, že se jmenují Jupiterky a že většinu času tráví v paláci, protože venku je jim zima.

„Naše planeta je od Sluníčka hodně daleko a sluneční paprsky už nás nezahřejí,“ stěžovaly si. „A tak sedíme v paláci, jíme sladkosti, co nám tu rostou na stromech, a tloustneme.“

Světlanka dostala nápad. „Jestli je vám zima a chcete se ohřát, pomůžu vám. Sesbírejte kolem suché dřevo a větvičky a všechno naneste na jednu hromadu,“ nakázala tlustým Jupiterkám.

Těm se do práce moc nechtělo. Ale protože byly zvědavé, jak to Světlanka udělá, aby se ohřály, daly se do práce. Sbíraly klacíky, větvičky i kusy padlých stromů. Brzy měly velkou hromadu.

„Kdy už nám začne být teplo?“ ptaly se Jupiterky nedočkavě. Světlanka se sehnula k hromadě dříví, podstrčila pod ni svoji lucerničku a zafoukala do plamínku. Ten se rozhořel, zapálil slabé větvičky a ty pak zažehly velké kusy dřeva. Vyšlehl plamen a hromada dříví začala hořet. Na všechny strany se rozlilo příjemné teplíčko.

Jupiterky nastavovaly ruce k ohni a jásaly: „To je něco, takové teplo jsme tady ještě nezažily!“

Nakonec Světlanka dala Jupiterkám radu. „Když nasbíráte velkou zásobu dřeva a budete oheň udržovat, můžete se hrát každý den,“ řekla.

„To je ten nejkrásnější dárek, jaký jsme kdy dostaly!“ volaly nadšeně Jupiterky.

Světlanka s Černínkem už neměli stání. Přišel čas vrátit se rychle domů. I když se s nimi Jupiterky loučily nerady, doprovodily je ke kometě a darovaly jim na památku teplé čepice, šály a rukavice.

„Třeba se vám budou ještě hodit!“ volaly a mávaly, dokud jim kometa Evelína s Černínkem a Světlankou nezmizeli z očí.